

- 5) Naruszenie prawa i błędna subsumpcja okoliczności faktycznych pod normę prawną. Sąd nie przyporządkował do właściwej normy prawnej przytoczonych okoliczności faktycznych odnoszących się do charakteru i funkcjonowania list obecności („time sheets”).
- 6) Oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do norm proceduralnych, które gwarantują prawo do obrony i równość broni między Komisją a „Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro”. Sąd błędnie uznał, że przedstawione listy obecności nie spełniają wymogów ustalonych w postanowieniach umowy i w konsekwencji odrzucił je jako środki dowodowe; ponadto Sąd stanął na stanowisku, że przedstawiona korespondencja nie może wykazać czasu pracy poświęconego rzeczywiście na projekt przez zatrudnione osoby.
- 7) Naruszenie prawa przy ocenie charakteru prawnego modelu rachunku kosztów („cost models”).
- 8) Naruszenie prawa przy ocenie pojęcia nadużycia władzy przez Komisję Europejską.
- 9) Błędna subsumpcja okoliczności faktycznych pod normę prawną, co doprowadziło do błędnej oceny Sądu w odniesieniu do oddalenia argumentów „Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro” odnoszących się do braku uzasadnienia zakwestionowanej noty obciążeniowej.
- 10) Naruszenie prawa przy ocenie zasady uzasadnionych oczekiwań. Sąd błędnie nie stwierdził, że Komisja z naruszeniem zasady uzasadnionych oczekiwań zniweczyła całą pracę badawczą „Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro”, karząc wszelkie odstępstwa formalne od rzekomo prawidłowej procedury i żądając zwrotu łącznej sumy wypłaconych kwot.

—————

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2013 r. — Republika Estońska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-508/13)

(2013/C 344/89)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: K. Kraavi-Käerdi)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Republika Estońska wnosi o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 6 i 8, art. 16 ust. 3 i art. 6 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ⁽¹⁾ w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady

2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG z powodu naruszenia traktatów lub reguły prawnej związanej z ich stosowaniem, ponieważ przepisy te nie są jej zdaniem zgodne z zasadami proporcjonalności i pomocniczości. Przy wydawaniu tych przepisów doszło także do naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE, tj. istotnego wymogu proceduralnego w rozumieniu art. 263 TFUE. Republika Estońska wnosi zatem o stwierdzenie nieważności: zawartego w art. 4 ust. 6 fragmentu zdania „a wymóg dotyczący ujawniania informacji jest zawarty w krajowych przepisach podatkowych wyłącznie do celów poboru podatków”, zawartych w art. 4 ust. 8 słów „wymaganych na mocy krajowych przepisów podatkowych, zgodnie z ust. 6” oraz art. 16 ust. 3 i art. 6 ust. 3 w całości. Na wypadek gdyby Trybunał zajął stanowisko, że wymienione przepisy nie mogą być traktowane jako samodzielne i że nie można ich oddzielić od pozostałego tekstu dyrektywy, nie powodując przy tym jego zmiany, i wykluczając możliwość naruszenia ogólnego systemu dyrektywy wskutek stwierdzenia nieważności tych przepisów, wnosi ona o stwierdzenie nieważności dyrektywy w całości na tej samej podstawie i z tych samych powodów;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Republika Estońska domaga się w swojej skardze stwierdzenia nieważności określonych przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”), ewentualnie stwierdzenia nieważności dyrektywy w całości.
- 2) Skarga została wniesiona na podstawie art. 263 akapit pierwszy TFUE i zmierza do stwierdzenia nieważności zawartego w art. 4 ust. 6 dyrektywy sformułowania „a wymóg dotyczący ujawniania informacji jest zawarty w krajowych przepisach podatkowych wyłącznie do celów poboru podatków”, zawartego w art. 4 ust. 8 dyrektywy sformułowania „wymaganych na mocy krajowych przepisów podatkowych, zgodnie z ust. 6” oraz art. 6 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy bądź ewentualnie dyrektywy w całości z powodu naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i naruszenia traktatów lub reguły prawnej związanej z ich stosowaniem.
- 3) Naruszenie istotnego wymogu proceduralnego polega z dniem Republiki Estońskiej na tym, że przy wydawaniu dyrektywy nie został zachowany obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE. Naruszenie traktatu lub reguły prawnej związanej z jego stosowaniem ma polegać na naruszeniu zasad proporcjonalności i pomocniczości.

- 4) Za pomocą przewidzianych w art. 4 ust. 6 w związku z ust. 8 i art. 16 ust. 3 dyrektywy środków służących maksymalnej harmonizacji nie można znaleźć odpowiedniej równowagi między dwoma celami dyrektywy — zwiększeniem jasności oraz porównywalności sprawozdań finansowych oraz zmniejszeniem obciążeń administracyjnych dla małych i średnich przedsiębiorstw. Przyjęte środki nie nadają się zatem do osiągnięcia wytyczonego uzasadnionego celu.
- 5) Istotnego celu dyrektywy — zwiększenia jasności i porównywalności sprawozdań finansowych — nie można osiągnąć za pomocą przyjętych środków, ponieważ przy sporządzaniu projektu dyrektywy nie została odpowiednio uwzględniona struktura przedsiębiorstw w poszczególnych państwach członkowskich. Zdaniem Republiki Estońskiej transpozycja dyrektywy do porządku prawnego państwa członkowskiego prowadziłyby do tego, że 97,9 % przedsiębiorstw, na które przypada ponad połowa dochodu gospodarki narodowej, zostałyby zwolnionej z istotnej części obowiązków z zakresu sprawozdawczości rachunkowej — to nie przyczynia się jednak do osiągnięcia celu odnoszącego się do całej Unii polegającego na zwiększeniu jasności i porównywalności sprawozdań finansowych.
- 6) Istotnego celu dyrektywy — zmniejszenia obciążeń administracyjnych — nie można osiągnąć za pomocą przyjętych środków, ponieważ przy sporządzaniu projektu dyrektywy nie zostało uwzględnione zmniejszenie obciążeń administracyjnych, które w państwie członkowskim zostało już osiągnięte w inny sposób aniżeli poprzez zmniejszenie zakresu sprawozdawczości rachunkowej, oraz z tego względu, że uzyskiwane dotychczas od przedsiębiorstw w ramach sprawozdawczości rachunkowej informacje, których nie można już wymagać w tej formie zgodnie z przepisem art. 4 ust. 6, nadal stanowią konieczne informacje zarówno dla przedsiębiorstw prywatnych, jak i dla sektora publicznego. W przeszłości dodatkowe informacje będą musiały zatem być zbierane i ogłaszane przy użyciu innych kanałów, przez co obciążenia administracyjne powstaną w innym miejscu, a nawet mogą wzrosnąć.
- 7) Ustanowiona w art. 6 ust. 1 lit. h) dyrektywy zasada przewagi treści ekonomicznej [nad formą prawną] stanowi istotną zasadę dyrektywy. Zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy państwa członkowskie mogą zrezygnować z zasady przewagi treści ekonomicznej i jeżeli możliwość ta zostanie faktycznie wykorzystana przy transpozycji przepisów dyrektywy do porządku prawnego danego państwa członkowskiego, odnoszący się do całej Unii cel polegający na zwiększeniu porównywalności, jasności i zaufania publicznego nie będzie mógł co do zasady zostać osiągnięty. Wobec tego przyjęty środek nie pozostaje w zgodności z zasadą proporcjonalności.
- 8) Mając na uwadze okoliczność, że środki przewidziane w art. 4 ust. 6 i 8 oraz w art. 16 ust. 3 dyrektywy niekoniecznie prowadziły do zwiększenia jasności i porównywalności sprawozdawczości finansowej i środki przyjęte w danym państwie członkowskim zamiast do zmniejszenia obciążeń administracyjnych mogłyby prowadzić także do ich powstania w innym miejscu, środki te nie umożliwiały lepszego osiągnięcia celów dyrektywy na szczeblu Unii. Wymienione przepisy nie pozostają zatem w zgodności z zasadą pomocniczości.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. w sprawie T-208/12 Think Schuhwerk GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 października 2013 r. przez Think Schuhwerk GmbH

(Sprawa C-521/13 P)

(2013/C 344/90)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Think Schuhwerk GmbH (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 lipca 2013 w sprawie T-208/12;
- uwzględnienie żądań podniesionych w postępowaniu w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione zostały w istocie następujące zarzuty:

1) Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

W postępowaniu w przedmiocie skargi pozwany nie przedstawił w terminie odpowiedzi na skargę. W konsekwencji skarżący wniósł o wydanie wyroku zaocznego. Sąd nie ustosunkował się jednak ani w przedmiocie braku podjęcia czynności procesowych, ani nie wydał rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wydanie wyroku zaocznego. Ponadto Sąd nie stworzył skarżącemu żadnej możliwości do wystąpienia z wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy.

2) Błąd dotyczący braku uzasadnienia

Sąd popełnił błąd, gdyż nie stwierdził, że brak uzasadnienia polega na tym, iż Izba Odwoławcza oparła się na okolicznościach stanu faktycznego wynikających z ogólnego doświadczenia w handlu popularnymi artykułami konsumpcyjnymi, takimi jak buty, które są powszechnie znane, a w szczególności konsumentom kupującym ten właśnie towar. Izba Odwoławcza nie przedstawiła, jakie okoliczności stanu faktycznego wynikają z praktycznego doświadczenia w handlu tymi towarami. Urząd nie uzasadnił, dlaczego ten odzwierciedlający pozycję znak towarowy w kolorze czerwonym nie ma charakteru odróżniającego, mimo iż na rynku butów istnieją różne modele i farby butów oraz sznurowadeł.

(¹) Dz.U. L 182, s. 19.